

**Dok se kafa kuva,
ja stojim sa strane
sa koje vetar duva,
razmišljajući o sreći
koja je nastupila
i sve reči ne mogu opisati
koliko je vaše prisustvo
porodico, familijo, prijatelji
meni neophodno.**

Hvala drugarima, Đorđu, Milanu i Vladi,
za sudelovanje u izdavanju ovog dela.

Mila Parov

LJUBAV SE CEPA
KAO ČARAPA
OD OSAM DENA

TUOJ STISAK
JE *maja bozna*
NAMIRNICA
ZA *hedonistički*
URISAK...

Vezujem pertle, a patike na čičak.

Nosim bocu
da ispraznim osećaj,
jer stvaraš mi poremećaj.
I moram popiti,
iako te nisam žedna,
samo sam malo izgubljena.
Nema te dugo,
a rekao si da sve je u redu.

Kupila sam tablu i kreedu
da škrabam tvoje kretanje
od digestivnog trakta do srca i nazad,
al' zapeo si negde oko kese žučne
i tako stalno ulazim u rasprave sa sobom bučne,
da nikada nije trebalo da otvorim vrata od auta
kada prolazio si pored
i rekao da mi se haljina uštípala....

Od tada do sada sam se oblačila
i skidala sa tebe zilion puta,
a ti si postigao sve sa mnom
bez mnogo truda.

Vezujem pertle, a patike na čičak.
Nedostaješ mom krvotoku
i sve je to istina.
Ne srećem te.
Ne gledam te.

Ne čujem te.

Nema veze.

Ispratila sam sebe do slepe ulice.

Zvučna izolacija stare gradnje

okolne je tako dobra,

da svuda čujem tvoje glasove baritonske

kako njanjavo nagoveštavaju

ljubav i odlaske.

Jedino me ti ne boliš...

Preterivala sam.
Smejala se.
Plakala.
Uživala.
Verovala.
Nikad ustuknula.

Maltretirala sebe, tebe, sve nas...
Više puta merila, nikad presekla.
Čuvala te od drugih.
Pravila od komedije dramu.

Upijala te celim svojim umom i telom.
Ti si moj zvuk tišine,
moja prva kafa,
moja četvrtina sa sirom
i jogurt u čaši.

Kapetane moj,
uzburkano smo jedrili,
stajali, vraćali se
i ponovo plovili.

Besnim glasno
što sam te nemo volela.
Tiho jecam.
Nisam te izgubila.
Ti si tu,

u prezentu i futuru.

A ja?!

Ja ću naš trenutak
spakovati u kutak
i voziti misao,
jer to jedino ne boli...

Pljusak.

Lepo je nekad neko rekao.

Ti si sam,
radoznao,
razdragan,
sjajan,
trajan,
ljubavni
stvor,
što
promiče
mi
kroz
prste
i
vreme,
jer
nema
trenja,
nema
ni dileme,
da
ti si sam,
tako
istkan.
E,
da,
tebi
je

rođendan.
Divno.
Budimo
se
uz
vino
i
beskrajno
zurimo
u
zid.
Ne
svida
nam
se
boja,
promenićemo
tok
misli,
poljubićemo
se,
jer
tu
smo
isti...

Niko ne zna...

Verujem u dublje sutra,
mozak je spreman za prekosutra.

Tvoja ruka me grli vredno,
a emocija pada na dno.

Koračamo unazad,
volimo tuđa imena,
drugima se radujemo,
sebi se nemo smejemo,
da li smo lažni
ili si samo takav po kazni.

Drugačije ne želiš,
jer hod po sigurnom tlu
je tako lagani trud.

Milo biće,
biće da smo nezreli
dok ispijamo ozbiljno piće.
Prećutaćemo sve priče,
poricaćemo da prijali smo oboma
dok trajalo je leto,
a možda i neki dan duže...

Vokabular je tužan,
udaljen si, milo biće, neiživljeno nestašan,
tako moćan i sirov,

neopisivo mističan,
potpuno spreman,
da budeš obrisan...
Niko ne zna,
pa ni ona, M....

Malo usijanu glavu misli svuku i tanja je u struku...

Nisam trava,
malo usijana glava
što poriče da nedostaješ svakog dana,
i trudim se da postavim sebe na mesto koje mi pripada,
vraćam se iznova,
gde sam nasela,
šta me je spopalo,
da baš tvoje Ti mi se dopalo,
možda si isuviše običan,
meni takav preko potreban,
veoma nezanimljiv,
ćudljiv,
paranoičan,
praviš se da si idealna slika u izlogu,
prodaješ i kupuješ,
jer tako si moćan,
a u stvari samo maleno biće,
što kao i ja
voli život i sve njegove oblike.
Nisam trava,
samo se malo soplela
u ovom ludilu od vremena...
Grlim te sadašnjosti.

Siže jednog otiska.

Pričaš neprekidno da ljubav je kao vino.
A gutljaj je katkad gorak.
Nisam naviknuta na taj iskorak,
jer ništa ne teče, samo curi.
Delima se dičimo, telima udaljavamo,
vlažnost je visoka.
Ljubav je buđ,
rđav alat
i vešta ruka što me čvrsto drži,
al' slabo greje...

Svaki trenutak važan je
kao pranje zuba pre spavanja.
Uvek koristiš moju četkicu,
jer je tvoja redovno precvetala.
Puštam tvoje bakterije na svoje,
verujući da što je tvoje,
moje je zadovoljstvo....

Sviđa mi se tvoje srkanje,
jer nikada onda nemamo pauzu u komunikaciji.
Mi se ne volimo,
mi se mrzimo,
do neba i nazad
i što smo više u krevetu,
za stolom,
na stolu,
u tuš kabini ili u nekoj divljoj sredini,

mi se toliko mrzimo,
da pucaju prohromski ventili.

Pitao si me šta ćemo sa nama?
Razmišljam evo već nekoliko dana,
da li je moguće da sam u orgazmu
pri svakom našem razgovoru?!
Da li sam sebična
ili sujetna slika i ton,
dok mi držiš govor
o značajnim klimatskim promenama u našim pozama.
Gde sam i koliko vlažna, dok me mazi tvoja... reč.
Sa nama ćemo biti fini, dostojanstveni, pažljivi,
vredni tragači emocije što tera nas
u intimne detaljne igrarije.
Sa nama sreća, da hvala.
Sa nama srećnija, uvek.
Sa nama dobar dan, trudim se.
Sa nama miran san, ipak zauvek.
Mrzim te...

NIJE TEŠKO
BITI *kriv*
I NEČIJI *kriv...*

Nosim žuto da budem na radaru.

Nekada sam mila,
nekada prilično kilava,
budem katkad blentava,
tražeći sebe preko etikete,
uverena da sam zabavna i naporna.

Predlažem da ćutim pažljivo,
da srljam u sebi,
a švrljam na papiru.

Dajem sve od tebe,
da zaključam te,
bacim ključ u neku narednu dimenziju,
nadajući se da će
želja za tobom proći.
Milo, kilavo, zabavno,
dosadno, blentavo biće
ne prestaje da troši vreme
na nepotrebne teme,
mada je tvoje teme čista perverzija,
koja iziskuje pažnju do te mere
da je tenzija velika.

Teskobna sam.
Nema me u tvojim omiljenim farmericama.
Krojačica na odmoru.
Ja sve vreme u žešćem procepu.

Nosim žuto da budem na radaru.
Žudim da zaustaviš se
i požurimo dok traje akcija poniženja,
da jednom zauvek, ili barem do sutra,
budemo nas dvoje prilika...

Gradski blokovi mirišu na klupicu i žbun.

Gradski blokovi mirišu na jutra
kada smo jurili iza zgrada,
daleko od naših balkona,
tražeći klupicu u žbunju sa istim ciljem.

Da razgovaramo.

Satima.

Dok ne utrne svaki facijalni mišić.

Dok rečnik poznatih i manje poznatih reči
ne bude izrecitovan.

Dok bar tri puta ne zamislimo želju,
duvajući u ispalu trepavicu.

Dok se ne izvozimo u sopstvenim mislima
na razne koncerte i daleke predele,
dlan pod podlakticu, obraz na rame,
jer svaka jaka emocija podrazumeva ovaj kadar.

Dok ne ispipaš me gde se kidam.

Dok krišom posmatramo komšije
i njihove mokre kilote na balkonu.

Dok ne ispušiš čitavu paklicu,
a ja ne iskašljem plućnu maramicu.

Dok ne ogulim leđa na domaćoj fasadi španske
tehnike,

jer skrivamo se od nas samih
i ljubimo se i ništa me ne boli.

Danas gradski blokovi nemaju klupicu,
nemaju ni žbun.

Ne razgovaramo.

Sklanjamo se.
Prazni.
Bezlični.
Bitni ljudima, ali nebitni smo ljudi.
Oblacima udaljene statue.
Fabričke greške.
Usamljene duše,
koje traže klupicu i žbun da mirišu na predeo slikan
snovima.